

Не, той трѣбва да продава — нели трѣбва хлѣбъ, нели докторътъ е казалъ . . . Тя, майка му, ще оздравѣ пакъ, ще хване пакъ да тъче и пере — нека! Тогазъ той ще отиде на училище . . . И пакъ ще гледа картинитѣ и ще пѣе, пѣе, пѣе . . . А послѣ, послѣ — нели тя му каза . . . Е, да бѣше живъ баща му! Но той ще се учи, той ще стане учителъ, докторъ . . . И бодра надежда свѣтва въ гърдичкитѣ на малкия продавачъ, и взема той пакъ кошницата, насипва я съ плодове и излиза на прѣсте, като хвърля погледъ назадъ, къмъ спокойното лице на майка си, като че поиска да ѝ каже:

— Почакай ти, почакай — азъ ще донеса хлѣбъ, ще купимъ млѣко, месо . . . Нели така каза докторътъ? . . .

И трѣгва пакъ.

А ваканцията изтичаше. Послѣдни дни. Скоро слѣдъ това настѣпи есенъ — тиха и мълчалива есенъ. Край рѣката нѣмаше вече дѣца, а и градината упостяваше при първитѣ пожълтѣли листа. Понѣкога утринъ силно миришеше на влага, а по обѣдъ припече-припече, но не за дълго. Водоскоцитѣ край рѣката бѣха станали по-буйни, но затова пѣкъ, сѣкашъ, по-тъмни и бѣлостволитѣ и рѣхави дръвчета замислено се оглеждаха въ тъмнитѣ, сѣщо замислени брѣгове.

А какъ хубаво бѣше на гробищата! Единъ день той свърна натамъ — носѣха нѣкакъвъ мъртвецъ, съпроводенъ отъ стотини хора. Уморенъ отъ ходъ, той се отпусти на единъ въздигнатъ гробъ, сложи кошницата въ краката си, неволно щѣше да извика, па се сѣти, че тукъ не трѣбва, и се замисли. Какво? — Та кой знае какво! — Гледаше той хората, облечени въ черно, чуваше жалната пѣ-